

Arrest

nr. 292 416 van 27 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. -C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 03 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 05 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse origine te zijn, afkomstig uit Gaza en geboren te zijn in 1984.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 2 oktober 2022. Op 7 oktober 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 februari 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 16 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Palestijn te zijn en een Arabisch soennitisch moslim. U bent geboren op X in de Rimalwijk in de Gazastrook. Van 1997 tot uw vertrek uit Gaza woonde u in de Shaykh Radwan-wijk. In februari 2010 bent u gehuwd met [Y.S.]. Jullie hebben één dochter, [M.]. Uw gezin verblijft actueel in de Shaykh Radwan-wijk.

U bent een ambtenaar bij de Palestijnse Autoriteit. Voor de staatsgreep van Hamas was u werkzaam bij de kustwacht. Na de staatsgreep kreeg u problemen met Hamas: u werd ondervraagd en gemarteld. Op 30.10.2019 hebt u Gaza verlaten. U bent via Egypte naar het Griekse eiland Leros gereisd, alwaar uw vingerafdrukken op 23.12.2019 werden geregistreerd. Op 10.07.2020 werd u in Griekenland erkend als vluchteling.

In Griekenland verbleef u ongeveer een jaar op het eiland Leros. Toen u Leros moest verlaten, moest u zelf op zoek gaan naar huisvesting. U vond onderdak in de stad Athene. De levensomstandigheden in Griekenland waren moeilijk. Er waren geen jobkansen en u hebt de taal niet kunnen leren. U kreeg er ook te maken met racisme.

Op een dag zat u in Griekenland met een vriend aan het strand toen de politie u een boete van 300 euro gaf omdat u daar niet mocht zitten.

Op een dag bent u in Griekenland flauwgevalen en werd u naar het ziekenhuis overgebracht. U hebt vijf dagen in coma gelegen. De dokter zei dat u een probleem had met uw milt maar dat hiervoor geen behandeling was.

In juni 2021 hebt u Griekenland verlaten en bent u naar België gereisd. U had in België vrienden die hier al vier of vijf jaar woonden maar geen verblijfsvergunning hadden en u zag het niet zitten om een onzekere toekomst tegemoet te gaan en besloot tien dagen later terug te keren naar Gaza. Op 10.06.2021 reisde u terug naar Gaza maar aan de grensovergang van Rafah werd u gearresteerd. De interne veiligheidsdienst van Hamas heeft u ondervraagd over uw werk voor de Palestijnse Autoriteit, de activiteiten van de functionarissen, de redenen waarom u niet voor Hamas wilde werken, waar u was geweest sinds uw vertrek uit Gaza in 2019, wat u gedaan had en wie u ontmoet had. Na 21 dagen werd u vrijgelaten en bent u naar uw familie in Shaykh Radwan gegaan. Sindsdien werd u maandelijks opgeroepen door de politie om te bewijzen dat u nog steeds in Gaza was. Op een bepaald moment was u deze situatie beu en besloot u Gaza opnieuw te verlaten. U bent op 21.09.2022 legaal via Egypte naar Turkije gegaan, van waaruit u het vliegtuig hebt genomen naar België. Op 07.10.2022 dient u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties.

U verklaart niet te willen terugkeren naar Griekenland omdat u daar onmenselijk behandeld werd. Evenmin wilt u terugkeren naar Gaza omdat u vervolging vreest door Hamas.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens het persoonlijke onderhoud de volgende stukken neer: uw Palestijnse paspoort (geldig tot 29.10.2023), uw UNRWA Family Registration Card, uw Griekse identiteitskaart voor vluchtelingen (geldig tot 09.07.2023) en medische documenten in het Grieks. Na het onderhoud stuurt u een email met een foto van uw UNRWA Family Registration Card en medische documenten in het Grieks.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (CGVS, p. 8; de door u neergelegde

Griekse identiteitskaart voor vluchtelingen en de Eurodac Marked Record dd. 08.10.2022 die is toegevoegd aan uw administratieve dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende

geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, met name de erbarmelijke levensomstandigheden op het eiland Leros (CGVS, pp. 8-9), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden. U stelt immers dat u, nadat u het eiland Leros had verlaten, zes maanden in Athene hebt verbleven en dat u daar wel degelijk huisvesting hebt gevonden (CGVS, p. 8).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, werk en onderwijs, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft uw gezondheidsproblemen, verklaart u dat u op een dag flauwgevallen bent en dat u vijf dagen in coma hebt gelegen. U stelt dat u door niemand werd geholpen, doch dienen uw verklaringen te worden genuanceerd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u wel degelijk naar het ziekenhuis werd overgebracht en dat u daar vijf dagen hebt gelegen. De verpleegster zou u gezegd hebben dat alle nodige onderzoeken zijn gebeurd en u legt hierover ook medische stukken neer. Bovendien verklaart u dat er wel degelijk een diagnose werd gesteld, met name dat u een gezwollen milt hebt. U stelt dat er geen behandeling of medicatie was voor uw medische problematiek, maar u bevroegd naar de redenen voor het ontbreken hiervan, antwoordt u dit niet te weten. Hieruit kan dan ook niet worden besloten dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, en hierbij moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. U stelt iets later tijdens het onderhoud weliswaar dat u geen behandeling kreeg puur omwille van racistische redenen, doch blijkt dit een blote bewering. Dat u verschillende medische onderzoeken heeft gehad in Griekenland is bovendien een contra-indicatie voor de geloofwaardigheid van deze bewering. Uw verklaringen over de onderzoeken en de stukken die u hierover neerlegt, getuigen immers van het tegendeel, met name dat u wel degelijk toegang had tot medische bijstand in Griekenland (CGVS, pp. 8-10).

Wat betreft uw verklaringen dat u in Griekenland geen werk had, dient het volgende opgemerkt. U stelt dat u een verblijfskaart hebt en de Engelse taal spreekt en dat u daarmee wel werk zou moeten kunnen vinden maar dat er gewoonweg geen jobkansen zijn. Later tijdens het onderhoud wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u werk hebt gezocht door naar cafés en restaurants te gaan maar dat “zij” “jullie” niet mogen en dat u hier zelfs in België geen werk vindt. Uit deze verklaringen kan echter niet afgeleid worden dat u concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat

geconfronteerd kunnen worden, en hierbij moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van de economische toestand in deze lidstaat op zich, niets meer en niets minder (CGVS, pp. 8-9).

Verder klaagt u aan dat u als vluchteling in Griekenland weliswaar het recht had om de taal te leren, maar dat u niet naar school bent gegaan omdat u “in een soort gevangenis” zat. U erop gewezen dat u daarna zes maanden in Athene hebt gewoond en u gevraagd of u in Athene de taal kon leren, antwoordt u hierop dat u daar geen tijd voor had omdat u in Athene bezig was met het regelen van uw documenten (CGVS, pp. 8, 10-11). Het hoeft geen betoog dat hieruit allerm minst kan worden afgeleid dat u ernstige pogingen hebt ondernomen om uw rechten terzake te doen gelden.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoon t dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een racistische opmerking in de supermarkt waarbij de kassierster u had gezegd dat u naar uw land moest terugkeren omdat u had aangegeven dat u moslim bent en geen alcohol drinkt, dient opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade (CGVS, p. 9).

Wat betreft uw motieven die verband houden met de corona-pandemie en daaraan verbonden beperkingen van de bewegingsvrijheid in Griekenland, met name dat u werd beboet omdat u tegen de geldende regels op straat was (CGVS, p. 11), moet vooreerst worden benadrukt dat de gevolgen en beperkingen die de pandemie in een gegeven land teweeg kan brengen op het vlak van de dagdagelijkse levensomstandigheden of toegang tot (basis)voorzieningen evenals de maatregelen die de daar aanwezige autoriteiten en overheden in dit verband op soevereine wijze kunnen nemen om deze gezondheidscrisis aan te pakken in wezen een welbepaald doel – het aanpakken van de crisis op het eigen grondgebied – hebben en tijdelijk van aard zijn. Daarbij is het overigens duidelijk dat zulk een situatie niet alleen Griekenland maar talloze landen vermag te treffen, waaronder niet alleen begunstigten van internationale bescherming maar eenieder, zonder onderscheid. U stelt weliswaar dat u werd beboet omdat u Arabier bent en dat de Grieken met rust gelaten werden, doch dient vastgesteld dat dit een blote bewering is. Mocht hieraan nog enige waarheid kunnen gehecht, dan dient bovendien ook vastgesteld dat u geen pogingen ondernomen hebt om uw rechten te doen gelden door bijvoorbeeld stappen te ondernemen om de boete niet te moeten betalen en dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid of op zijn minst de ernst van dit incident.

Waar dient vastgesteld dat u na de toekenning van uw beschermingsstatus in Griekenland vanuit Griekenland terug naar Gaza bent gereisd, dient opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen of stukken blijkt dat u thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Griekenland zou genieten.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen, daar zij betrekking hebben op elementen die hier niet worden betwist, namelijk uw identiteit, herkomst, UNRWA-registratiestatus en het feit dat u erkend bent als vluchteling in Griekenland en daar medische onderzoeken hebt ondergaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Gazastrook. “

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht.

De verzoekende partij licht vooreerst artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet theoretisch toe en betoogt dat zij bij een terugkeer naar Griekenland blootgesteld zal worden aan ernstige mensenrechtenschendingen en vervolging. De verzoekende partij stelt dat het feit dat zij teruggekeerd is naar Palestina het voorwerp kan uitmaken van een intrekking van haar beschermingsstatus in Griekenland. Ook wijst de verzoekende partij erop dat haar Griekse verblijfstitel bijna vervallen is.

Verder stelt de verzoekende partij dat er nagegaan dient te worden in welke situatie zij zal verkeren bij eventuele terugkeer naar Griekenland en of zij zal kunnen genieten van de basisrechten en van een effectieve bescherming. Volgens haar blijkt uit het administratief dossier niet dat zij sinds de toekenning van de beschermingsstatus tot op heden van enige bescherming zou hebben genoten in Griekenland en dat zij bij eventuele terugkeer in haar rechten zal worden hersteld. Noch blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij hiernaar een onderzoek heeft uitgevoerd.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de actuele situatie van de vluchtelingen in Griekenland en betoogt dat als zij vandaag zou worden teruggestuurd naar Griekenland, zij niet in haar rechten zal worden hersteld en er geen menswaardig leven zal kunnen leiden zonder inbreuk op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Tevens benadrukt de verzoekende partij dat zij in Griekenland geen beroep kan doen op een effectieve bescherming door de overheidsdiensten.

Vervolgens wordt in het verzoekschrift de toegang tot huisvesting aangekaart. De verzoekende partij betoogt dat zij bij terugkeer naar Griekenland geen onderdak zal krijgen. Ook wordt in het verzoekschrift de toegang tot gezondheidszorg en de arbeidsmarkt besproken en citeert de verzoekende partij hieromtrent uit verschillende rapporten waaronder het AIDA verslag van 2022.

Verder verwijst de verzoekende partij naar de wetswijziging van 2020, hetgeen volgens haar de bestaande moeilijkheden versterkt en citeert zij uit een internet artikel van UNCHR waarin wordt aangegeven dat het nieuwe Griekse asielsysteem eerder gemaakt is om mensen te deporteren in plaats van hen veiligheid en bescherming te bieden.

Daarnaast wordt in het verzoekschrift gewezen naar racistische incidenten in Griekenland en wordt er hieromtrent geciteerd uit diverse internet publicaties. Tevens klaagt de verzoekende partij de overtreding van het non-refoulementbeginsel aan en stelt dat mensen met de beschermingsstatus het land worden uitgewezen. Zij besluit dat er geen effectieve bescherming is in Griekenland na toekenning van de internationale bescherming.

De verzoekende partij vraagt in hoofddoel om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar het CGVS.

2.2. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift van de verzoekende partij. Bij haar nota met opmerkingen voegt de verwerende partij volgende documenten over de actuele situatie van personen met internationale bescherming in Griekenland:

- *Country Report: Greece. Update 2021*, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. mei 2022 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/05/AIDA-GR_2021update.pdf

- *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://open.overheid.nl/documenten/ronl-52cc2a89f98ed822adcd37a47dc5405b82935960/pdf>
- *Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2022 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2022/03/2022-03_RSA_BIP_EN.pdf
- *EURODAC HIT "M"*, d.d. 2/8/2021

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Griekenland geniet.

3.2. Uit de stukken in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 juli 2020 internationale bescherming heeft verkregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (AD, Eurodac Marked Record dd. 08.10.2022, map landeninformatie). De verzoekende partij brengt ook haar Griekse verblijfsvergunning bij waaruit blijkt dat zij de vluchtelingenstatus gekregen heeft.

De Raad licht in dit verband toe dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds, *in casu* de vluchtelingenstatus die aan de verzoekende partij werd verleend, en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Door louter te wijzen op haar bijna vervallen verblijfsvergunning en te stellen dat nergens uit blijkt dat zij nog bescherming zou genieten in Griekenland brengt de verzoekende partij geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat zij door haar terugkeer naar Gaza in juni 2021 het voorwerp van een intrekking van de internationale bescherming in Griekenland kan uitmaken oordeelde de commissaris-generaal op goede gronden dat nergens uit haar verklaringen of aangebrachte stukken blijkt dat zij thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Griekenland zou genieten. Integendeel het document uit het administratief dossier genaamd "*Eurodac Marked Record*" waaruit blijkt dat de verzoekende partij in Griekenland als vluchteling erkend werd dateert van 8 oktober 2022. Dit document werd aldus door de Griekse autoriteiten afgegeven nadat verzoekende partij naar Gaza was afgereisd en vervolgens in september 2022 teruggekeerd was naar Europa. Uit dit document blijkt immers expliciet dat haar vluchtelingenstatus in Griekenland nog steeds actueel is. Alleszins toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

3.3. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand

kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

3.4. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze door het Hof van Justitie duidelijk bepaald in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

3.5. Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Zonder de in Griekenland aangehaalde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de door de verzoekende partij geciteerde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). De aangehaalde informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen nu zij zich beperkt tot een loutere opsomming van de problemen waaraan begunstigen van internationale bescherming zouden worden blootgesteld op het vlak van toegang tot huisvesting en de arbeidsmarkt, tot sociale voorzieningen en gezondheidszorg.

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precarie situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van haar verzoek, waarbij het haar toekomt om in dit verband de

nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

3.6. *In casu* ligt de situatie voor van een negenendertig jarige man. Er liggen geen specifieke elementen voor waaruit een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is zij in Griekenland op het eiland Leros aangekomen waar zij haar vingerafdrukken op 23 december 2019 hebben geregistreerd. In minder dan zeven maanden na haar aankomst in Griekenland werd zij erkend als vluchteling. Op het eiland Leros heeft ze ongeveer een jaar verbleven. Van daaruit is ze naar Athene vertrokken waar zij een onderdak heeft kunnen vinden. Zij verbleef ongeveer zes maanden in Athene tot haar reis naar België in juni 2021. De verzoekende partij stelt dat haar levensomstandigheden in Griekenland moeilijk waren, dat ze er niet gesteund werd om haar problemen op te lossen. Volgens haar verklaringen werd zij niet behandeld voor haar medische problemen, noch kreeg zij bijstand om taal te kunnen leren. Ook kon zij geen werk vinden ondanks het feit dat zij over Griekse verblijfsvergunning beschikte en Engels sprak.

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat de verzoekende partij getuigd heeft van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij de Griekse verblijfsdocumenten wou bemachtigen met als enig doel om het land te verlaten omdat daar *“geen leven mogelijk was”* (NPO, p. 11). Gevraagd naar de stappen die zij heeft ondernomen teneinde haar rechten als begunstigde van internationale bescherming aldaar te doen gelden, verklaarde de verzoekende partij dat zij in Griekenland de taal wou leren maar er geen scholen waren op het eiland waar zij initieel verbleef. Nadat zij verhuisd was naar Athene had zij geen tijd om taal te leren aangezien tijdens haar verblijf in Athene zij vooral *“ bezig was met haar verblijfskaart te krijgen ”* (NPO, p. 10-11). Wanneer de protection officer haar vroeg of zij in Griekenland gewerkt had, kwam zij niet verder dan op zeer algemene en nietszeggende wijze te verklaren dat er *“geen jobkansen waren”* (NPO, p. 8).

Waar de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalt dat zij in Griekenland niet behandeld werd voor haar medische problemen verwijst de Raad naar de bestreden beslissing waarin op goede gronden wordt gemotiveerd dat: *“Wat betreft uw gezondheidsproblemen, verklaart u dat u op een dag flauwgevallen bent en dat u vijf dagen in coma hebt gelegen. U stelt dat u door niemand werd geholpen, doch dienen uw verklaringen te worden genuanceerd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u wel degelijk naar het ziekenhuis werd overgebracht en dat u daar vijf dagen hebt gelegen. De verpleegster zou u gezegd hebben dat alle nodige onderzoeken zijn gebeurd en u legt hierover ook medische stukken neer. Bovendien verklaart u dat er wel degelijk een diagnose werd gesteld, met name dat u een gezwollen milt hebt. U stelt dat er geen behandeling of medicatie was voor uw medische problematiek, maar u bevrraagd naar de redenen voor het ontbreken hiervan, antwoordt u dit niet te weten. Hieruit kan dan ook niet worden besloten dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, en hierbij moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. U stelt iets later tijdens het onderhoud weliswaar dat u geen behandeling kreeg puur omwille van racistische redenen, doch blijkt dit een blote bewering. Dat u verschillende medische onderzoeken heeft gehad in Griekenland is bovendien een contra-indicatie voor de geloofwaardigheid van deze bewering. Uw verklaringen over de onderzoeken en de stukken die u hierover neerlegt, getuigen immers van het tegendeel, met name dat u wel degelijk toegang had tot medische bijstand in Griekenland (CGVS, pp. 8-10).”* De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan voormelde pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal.

De Raad kan de verwerende partij volgen waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij geen ernstige pogingen heeft ondernomen om haar rechten als zijnde een persoon met internationale bescherming in Griekenland inzake huisvesting, arbeidsmarkt, gezondheidszorg te doen gelden. Er kan dan ook niet gesteld worden dat deze niet voorhanden waren in het geval van de verzoekende partij. Hierbij wordt tevens aangestipt dat het gegeven dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, niet inhoudt dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan het ook verwacht worden van de verzoekende partij, die de internationale beschermingsstatus heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Op basis van de uiterst summiere verklaringen van de verzoekende partij kan geenszins worden vastgesteld dat zij niet in de mogelijkheid

zou zijn om huisvesting of een tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij tijdens haar verblijf in Athene gedurende zes maanden wel degelijk huisvesting heeft gevonden (CGVS, p. 8). Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij uit eigen beweging contact zou hebben gezocht met de bevoegde overheidsinstanties of organisaties die zich richten op onder meer personen met internationale bescherming om te informeren naar mogelijke ondersteuning. Met haar vage en nietszeggende verklaringen toont de verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om een eigen bestaan te proberen uitbouwen of haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Zoals hoger aangegeven heeft de verzoekende partij zich beperkt tot zeer beperkte pogingen.

De Raad ontkent niet dat personen die internationale bescherming hebben verkregen kunnen getroffen worden door werkloosheid en dat de mogelijkheden om Griekse taallessen te volgen, wat toegang tot de arbeidsmarkt kan faciliteren, beperkt zijn. Evenwel volgt hieruit niet dat de verzoekende partij omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden in geval van terugkeer. Overigens betekenen de hoge werkloosheidsgraad in Griekenland en de invloed van de corona-pandemie, op zich niet dat de situatie van de verzoekende partij de hoge drempel van zwaarwichtigheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie bereikt. De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden moeilijk is om werk te vinden in Griekenland omwille van de economische situatie, en dat deze verder bemoeilijkt wordt door de huidige pandemie, zoals dit ook in andere Europese landen het geval is, maar uit de informatie bijgebracht door de verzoekende partij kan niet blijken dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor haar om in haar levensonderhoud te voorzien.

De loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over haar persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien dient beklemtoond te worden dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat zij enig initiatief heeft genomen om andere hulporganisaties of overheidsdiensten te contacteren om in Griekenland werk te vinden. Uit haar verklaringen kan niet worden afgeleid dat zij stappen heeft ondernomen om steun te ontvangen van de Griekse overheid, doch hier niet in slaagde. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij die in Griekenland een verblijfsvergunning verkregen heeft daar ze er de vluchtelingenstatus verkregen heeft, verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dient bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie omwille van de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Inzake racisme wordt opgemerkt dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat

dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

De verzoekende partij toont hoe dan ook niet aan dat het voor haar als zelfstandige, volwassen man, die op haar persoonlijk onderhoud stelde in goed gezondheid te verkeren, persoonlijk onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste (administratieve) stappen te zetten om werk te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat zij hierdoor buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De verzoekende partij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij die in Griekenland een verblijfsvergunning verkregen heeft verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij concreet aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Haar algemene betoog, onder verwijzing naar recente landeninformatie zoals hoger aangegeven, kan niet anders doen besluiten. De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling, niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend.

Op basis van alle elementen in het rechtsplegingsdossier en de beschikbare landeninformatie is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij in de huidige stand van zaken, geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet, niet zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat zij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou kunnen genieten. Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoekende partij niet aan dat het voor haar onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat zij hierdoor, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. In zoverre verzoekende partij moeilijkheden zou kunnen ondervinden inzake toegang tot leefloon, de arbeidsmarkt en huisvesting in geval van terugkeer naar Griekenland, kan verder

niet blijken dat zij de zelfredzaamheid zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Immers blijkt uit haar verklaringen dat zij haar reis eerst van Griekenland naar Gaza en dan van Gaza naar België zelf organiseerde (NPO, p. 6). Tevens is de verzoekende partij via een smokkelaar erin geslaagd om vanuit Gaza in Griekenland te geraken (NPO, p. 5). Tijdens haar verblijf in Athene gedurende zes maanden heeft verzoekende partij steeds huisvesting gehad (NPO, p. 8). Deze elementen wijzen erop dat verzoekende partij over een aanzienlijke mate van zelfredzaamheid beschikt. De verzoekende partij slaagt er niet in hier anders over te doen denken.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partij haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

4. In de mate verzoekende partij aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat de verzoekende partij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont zij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terughrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

6. Aangezien de verzoekende partij internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partij zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

P. SHONIA ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. SHONIA

M. RYCKASEYS